

- 2** A tömegsport táguló lehetőségei
- 4** MÚRE-találkozó: sajtósok lepték el a várost
- 5** Interjú Hercz Vilmossal, a Debreceni Népi együttes művészeti vezetőjével
- 8** Beszélgetés Wilhelm Júlia-Mária ny. tanárnővel

Mozgalmas Érmelléki Ősz

Régi és új programok tették élvezetessé, minőségivé az együtt töltött időt

Színvonalas programokat kínáltak a székelyhídiaknak és más idelátogató vendégeknek a huszonharmadik Érmelléki Ősz szervezői. Kihívást jelentett a szeptember 29. és október 1. között lezajlott rendezvény kitalálói számára, hogy mi a bevált, sokak által kedvelt program, amit meg kell tartani, és mi lesz majd az, amivel újat lehet nyújtani a közösség számára. Láthatóan sikerrel vetették a program összeállítását jelentő kihívást, hiszen végre az elégedettség visszhangjai jellemezték a rendezvény utáni napokat.

A felkészült benteselek hagyományos eszközök segítségével gyorsították a feldolgozást

Merész, de sikeres böllérfesztivál

A rendezvénysorozat második napján a városunkban először megrendezett böllérfesztivál nyújtotta a legnagyobb attrakciót. Már az éjszaka folyamán ökör alá gyűjtöttek, később, jóval napfelkelte előtt vidám társaságok, sátrakkal, lócákkal, üs-

tökkel, mindenféle fura szerszámmal foglalták el a Gyermek Jézus Szabadidő- és Sportközpont területét: tizenhét csapat érkezett meg a böllérfesztiválra.

Még alig világosodott, mikor kimondták a végső ítéletet a karámban elkülönített mangalicákra. Kisorsolták a csapatok sorrendjét, majd egymást követve mindegyik

„Egy kicsi mozgás mindenkinek kell!”

Az Érmelléki Őszön három különböző sportágban is megmérkőzhettek a csapatok és a versenyzők. A városi sportpályán szeptember 29-én, pénteken, az öregfiúk Pap Jenőről elnevezett kispályás labdarúgó tornája zajlott. A találkozóra három csapat érkezett és mérte össze tudását. Az első mérkőzést Székelyhid és Érmihályfalva öregfiúcsapatai játszották. Hiába vezetett 1-0-ra a vendéglátó, a végeredmény 5-1 lett a mihályfalviak javára. A házigazda maradt a pályán, az új ellenfél pedig a nagyváradi csapat volt. Városunk csapata hősiessé küzdött, három gólt is rúgott, viszont a végig támadó váradi szeniorok határozottan betaláltak a kapuba. Az utolsó meccsen dőlt el, hogy ki nyeri a bajnokságot. A váradi és mihályfalvi öregfiúk nem bírtak egymással, 3-3 lett a végeredmény, így az utóbbiak állhattak a képzeletbeli dobogó legmagasabb fokára.

Szombaton, szeptember 30-án, folytatódott a sportesemények. A központi tornate-

rem adott otthont az asztalitenisz-kupának. Ezt a sportot nagyon sokan szeretik és ők is itt, Székelyhidon. A versenyen öt kategóriában avattak győztest. Férfi egyéniben Csorba Géza bizonyult a legjobb pingpongozóknak, a hölgyeknél pedig Todea Andrea nem talált legyőzőre. Férfi párosban a Braun László-Gardó Ferenc összeállítás verhetetlennek bizonyult, a gyerekkategóriában Murguly László nyert, a szenioroknál Gardó Ferenc vitt mindent.

Szintén a városi sportcsarnokban mérkőztek meg a Tulipán-kupa kézilabdatorna csapatai. A hölgyeknél Érmihályfalva végzett az élen, őket Ottomány és Szalacs követte. A férfiaknál Ottomány nem talált legyőzőre, Szalacs a második, Kiskereki pedig a harmadik lett.

Az idei Érmelléki Őszön újra bebizonyosodott, hogy a sportesemények továbbra is nagyszerű közösségépítők, bármikor meg lehet mozgatni az embereket, érdeklődő mindig van rá.

böllér elvégezte kijelölt feladatát és kezdődhetett a jószágok feldolgozása. Láthatóan a társaságok nem bíztak semmit a véletlenre, a környék legkiválóbb sertésfeldolgozóit láthattuk élesben dolgozni. Miután elvégezték az állat bőrének megtisztítását, ki-ki saját területére vitte a jószágot, hogy finomabbnál finomabb étkeket készítsenek belőle. Pár óra leforgása után már toroskáposzta és kolbász formájában láttuk viszont a mangalicákat.

A rendezvényt nem kizárólag hagyományteremtő céllal szervezték, hiszen a jelképes összegért megvásárolható ételjegyek bevételével a Székelyhídi Gyermek Jézus Otthont támogatták a szervezők. Noha nem profi szakácsok vettek részt az eseményen, az ételek szívvel-lélekkel készültek. Sajnos az ízeket nem tudjuk átadni az újság hasábjain, de nekünk elhihetik, minden ínycsiklandó volt.

További írásaink a 3. oldalon

Légy példa! – Emlékeztek az aradi vértanúkra

Október 6-án, az 1848–1849-es magyar honvédsereg tizenhárom főtisztje aradi vértanúságának emléknapján, a hagyományoknak megfelelően a helyi református templomban gyülekeztek a székelyhídi megemlékezők. Az istentiszteleten Rákosi Jenő, az érmelléki református egyházkerület esperese hirdetett ígét. Prédikációját Pál apostol Timóteushoz írott első levelében kifejezett gondolat („Légy példa!”) köré fűzte. A jelenlévő szülőkhöz, előjárókhöz, nevelőkhöz fordulva hangsúlyozta, hogy nem elég az intó szó, a beszéd, a felnövekvő ifjú nemzedék előtt példa kell legyen az ember cselekedete, életvitele is. Az aradi vértanúk példát mutattak az egész nemzetnek arról, hogyan kell élni, és hogyan kell meghalni. Adott szavukat, esküjüket életük utolsó pillanatáig megtartották. „Hazádnak rendületlenül légy híve, oh magyar!” – hangzottak fel záróénekként a Szózat minden magyarhoz szóló, örökérvényű sorai.

A megemlékezés az 1848–49-es magyar forradalom és szabadságharc hőseinek tiszteletére a templom kertjében állított kopjafa körül folytatódott. Itt már lobogtak a meggyújtott mécsesek Lázár Vilmos ezredes, Desseffy Arisztid, Kiss Ernő, Schwei-

del József, illetve Poeltenberg Ernő, Török Ignác, Lahner György, Knezić Károly, Nagysándor József, Leiningen-Westerburg Károly, Aulich Lajos, Damjanich János, Vécsey Károly tábormokok, valamint az ugyanaznap Pesten kivégzett Batthyány Lajos gróf, Magyarország első felelős miniszterelnöke emlékére. A kopjafa mellett elsőnek Bé-

res Csaba polgármester osztotta meg ünnepi gondolatait az egybegyűltekkal, melyekben utalt arra, hogy október 6-án, a Kossuth Lajos által „magyar Golgotának” nevezett Aradon csak kezdetét vette a Haynau nevéhez köthető megtorlás, hisz a kivégzések a következő évben is folytatódtak. Ugyanakkor több ezer honvédtisztet és honvédet ítélték súlyos várbörtönre, akiknek egyetlen bűnük az volt, hogy hűek maradtak hazájukhoz, nemzetükhöz, esküjükhöz. Példát mutattak kortársaiknak, utódaiknak.

A Búzavirág Népdalkör az alkalomhoz illő dalcsoporttal járult hozzá az esemény ünnepélyességéhez, majd Kincses Balázs olvasta fel a székelyhídi Szűcs Ernő *A Szabadság fogalma* című versét. Az ünnepi gondolatokat koszorúzás követte. A kegyelet koszorúit helyezték el a kopjafánál a polgármesteri hivatal, a RMDSZ helyi szervezete, a Petőfi Sándor Elméleti Líceum, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület, a Pro Székelyhid Egyesület, a Történelmi Vitési Rend képviselői, valamint a középiskola diákjai.

Az ünnepi megemlékezés nemzeti imánk, a *Himnusz* éneklésével zárult.

Gyertyaláng lobbant, emlékező szavak a kopjafánál a református templomkertben

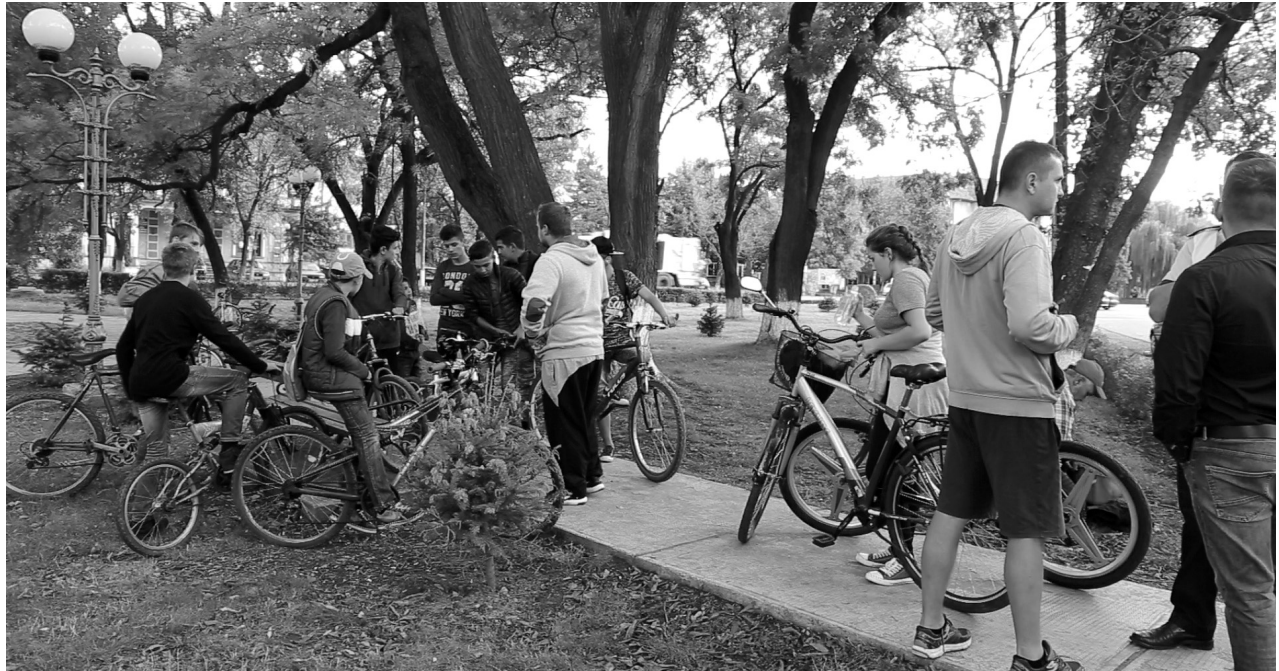
A tömegsport táguló lehetőségei

Virágzó sportklubok, szorgalmazott kerékpározás, tervezett uszodaépítés

A testedzésre, kézilabdázásra, labdarúgásra, önvédelmi és fizikai erőnléti igénylő sportolásra számtalan lehetőség nyílik városunkban azok számára, akik ez irányú tehetséget éreznek magukban. Egyre több sportegyesület működik Székelyhídon. Nem elhanyagolható tény, hogy sportolóink egyre-másra hozzák a versenyekről a díjakat, elismeréseket, ezzel is öregbítve a térség hírnevét. Mindemellett a város vezetése felismerte, hogy a tömegsporttal, ahogyan mindenütt máshol, hadilábon állnak. Ennek érdekében komoly lépéseket kívánnak tenni. Béres Csaba polgármester magánemberként is jó példával jár el, hisz az utóbbi időben egyre gyakrabban lehet látni, amint a városban két keréken közlekedik. Mint az előjáró mondta, ő biciklin felnőtt fiatalember, hisz régebben előfordult, hogy 100 kilométert is letekert egy nap, az elmúlt évben pedig egy esemény kapcsán a magyarországi Nyíradonyig és onnan vissza kerekedett Székelyhídra, ami 60 kilométeres távot jelent.

A nyáron budapesti szakemberek bevonásával biciklis képzést tartottak gyermekek számára, ahol a közlekedési szabályok gyakorlatba való alkalmazása volt az egyik fő feladat. Mert hiába üli meg valaki tökéletesen a kétkerekűt, ha nem tudja mellé társítani a közlekedési normákat. Szeptemberben továbbléptek, egy nemzetközi környezetkímélő felhívásra reagálva 23 kilométert bicikliztek a környező falvakat is érintve.

Az előjárót nemcsak mint a város első emberét kérdeztük, hisz sokan nem tudják róla, hogy ő szociológusként a helyi

Kibasználják a jó időt: a központi parkban túrázásra gyülekeznek a biciklisek

középiszkolában tanít, így jó rálátása van a fiatalok mozgáskultúrájára. Az igény benne van a fiatalokban a sportolás iránt – véli Béres, csak meg kell találni azokat a pontokat, ahonnan ki tudjuk őket mozdtítani a számítógépek elöl, a virtuális létből. „A sportolás mellett, hogy jó hatással van fizikai állapotunkra, jelentős kohéziós erővel hat, hisz együtt, közösen, csapatban kell leküzdeni a kihívásokat” – emelte ki a polgármester. Kérdésünkre, hogy milyen módon kívánják a közösségi sportot fejleszteni, támogatni, a következőket mondta: „Az eredményes sportoláshoz tér kell, illetve pénz. Jól ismerte fel ezt a jelenlegi magyar kormány, még akkor is,

ha a sportolásra szánt kiadásokért kemény bírálatokat kapnak az ellenzéki pártok részéről. Hiába várjuk mi, hogy Székelyhídon leszálljon egy utasszállító repülőgép, ha nem építjük meg az ehhez szükséges kifutópályát. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy mi rosszul állunk ezen a téren, többek között van két focipályánk, egy műfüves futballpályánk, rendelkezünk sportcsarnokkal is” – magyarázta a városvezető.

A fejlesztési stratégiában szerepel az úszás meghonosítása, aminek érdekében már léptek is: Bihar megyében a tervezett tíz uszoda közül az első vélhetően városunkban fog megépülni. Erről már konk-

rét döntés is született, így a tervek szerint legkésőbb másfél év múlva átadják a létesítményt.

„A sportolás minél szélesebb körben való megszerettetése érdekében minden hónapban tervezünk olyan szabadidős hétvégét, ahol a sportolás lesz a főszerep. A későbbiekben akár 24 órás maratoni futballbajnokságot tarthatnánk a lakosság számára, amit kézilabdára, vagy asztaliteniszezésre is kiterjeszhetnénk. De gondolkodunk tájgyaloglásra való toborzásra is” – sorolta Béres Csaba, akinek megígértük, hogy legközelebb biciklivel vagy gyalog megyünk hozzá interjút készíteni.

D. M. É.

Hegyközszentmiklósi szüreti bál

*„Ősszel érik babám a fekete szőlő,
Té voltál az igazi szerető.
Bocsáss meg, ha vala valaha vétettem,
Ellenedre babám, rosszat cselekedtem.”*

Itt a szüret ideje, mindenki a szőlőskertekben szorgoskodik. Október elején Hegyközszentmiklóson szüreti bálba hívogatták a fiatalok, hogy megünnepeljék az idei bőséges és jó minőségű termést. A felvonulás délután kezdődött, végig járták a falu utcáit, mulatozni hívogatták a lakosságot. Több helyen előadták a tanult táncokat. A kisdobos felolvasta a bálba hívogató szöveget. Az esti forgatagban a fiatalok bemutatták a tanult táncukat, aztán kezdetét vette a szüreti bál. A fiatalok felkészítéséért köszönet illeti Kaszoni Mária pedagógust.

B. A.

Hívogatás közben szívesen fotózkodtak a fiatalok

Pedagógusnap Érköbölkúton

A pedagógusnap (október 5.) reggelén az általános iskolások a tanító nénik vezetésével körbejárták a falut, megfigyelték a természetet, aztán őszi terméseket, gesztenyét, makkot, tobozt, csipkebogyt gyűjtögettek a kézimunkázáshoz. Aztán kialakítottak egy őszi termésekből készült asztalt az iskola folyosóján. A gimnázium tanulói összetakarították az udvart, felszedték a szemetet, kisebb üllőhelyet alakítottak ki az iskola előtt. Tíz órakor a nagyváradi MM Pódium bábszínészei bemutatták Weöres Sándor *Csalóka Péter* című bábjátékát. Péter a nevét onnan kapta, hogy csalóka körülötte minden. Péter többször rászedi becsapja az ostoba bírót, a nép a mese végén el is zavarja. A darabot Meleg Attila rendezte, a szereplők Kádas Ferenc, Szalai Gabriella, Marin Lucia, Meleg Attila voltak. A nap közös szalonnasütléssel végződött.

Béres Angéla

Díjmentes lomtalanítás – november 22., szerda Székelyhid, Érolaszi, Érköbölkút, Nagykágya, Csokaly, Hegyközszentmiklós

Tisztelt lakosok, a székelyhídi városi önkormányzat és a AVE Bihar cég őszi lomtalanítási akciót szervez.

A lomtalanításon lehetőség van megválni a háztartásokban keletkezett nagydarabos hulladékoktól, lomoktól:

- építési törmelék;
- autógumi;
- zöldhulladék (nyesedék, lomb, fű).

Ne készítsen ki:

- a háztartásokban naponta képződő háztartási hulladékot (ezt kéthetente elszállítják);

– mezőgazdasági tevékenység következtében keletkezett hulladékot (trágya).

Kérjük, hogy a megadott napon 8–10 óra között tegyék ki az elszállítandó lomokat.

A lomok kikészítésének módja:

1. Kérjük, hogy a lomot olyan helyre helyezték ki, amely járművünkkel könnyen megközelíthető.
2. Fontos, hogy a lomokat ne tegyék az úttestre, mert akadályozhatják a forgalmat, illetve balesetet okozhatnak.
3. Kérjük, hogy a közterületi rend megóvása érdeké-

ben csak a feltüntetett kikészítési időpontban helyezték ki a lomot.

Ha valaki nem tudja az udvaráról kihozni a lomokat, jelezze a 0762-830344-es telefonszámon és segítünk.

Emlékeztető! A szelektív hulladékgyűjtést az AVE Bihar cég folyamatosan végzi, Székelyhídon minden kedden, Érolaszi, Érköbölkúton, Hegyközszentmiklóson minden hónap harmadik keddjén, Csokalyon és Nagykágyán minden hónap negyedik keddjén, amikor korlátlan mennyiségben elszállítják a következő szelektív hulladékokat: PET palack (flakon), sörös, energiatároló vagy konzervdoboz, kartonpapír (apró papírdarabok nem), fűzetek, régi könyvek, nagyobb darab fólia (aprózacskó nem), mindenféle üveg (kivéve ablak üveg, autószelektív).

Mozgalmas Érmelléki Ősz

Régi és új programok tették élvezetessé, minőségivé az együtt töltött időt

Néptáncosok és hajnalig tartó szüreti bál

Már lenyugodni készült a nap szombaton, amikor megérkeztek az első fellépők a színpadra. A Búzavirág Népdalkör és a Székelyhídi Férfikórus, majd a helyi és környékbeli néptáncosok előadását tekinthették meg a nézők.

Miközben a strand területén folyt a böllérfesztivál, a székelyhídi fiatalok délben négy szekéren indultak szüreti bálba hívogatni a város lakosságát. Béres Csilla és Pap József tanárok segítségével összeállítottak egy koreográfiát, amit több helyszínen is előadtak. Ez a csodás, kora őszi nap Mohamed Fatima magyarországi énekesnő esti koncertjével és hajnalig tartó szüreti bállal zárult, ahol főként fiatalok ropták a táncot.

Körbe-körbe karikába, a jókedvből sosem elég

Utcai tánc, kedvcsináló az esti bálhoz

Végre egy játékfilm, ami egy kicsit Székelyhídről is szól

Nem sok idő maradt a kiállítás aprólékos megtekintésére, hiszen szintén a múzeum épülete adott otthont a Székelyhídről is kötődő *Anyám és más futóbolondok a családból* című film bemutatójának. Az esemény különlegessége abból adódott, hogy Fekete Ibolya, a film írója és rendezője is megjelent a jelenlétével az alkalmat. A rendező korábban olyan díjnyertes alkotásokat készített, mint a Karoly Vary-i filmfesztiválon a legjobb rendezés és önkormányzati zsűri díját elnyerő *Chikó* vagy a *Bolse Vita*, amely több alkalommal szerepelt a legjobbak között. Az *Anyám és más futóbolondok a családból* című filmért 2015-ben a Magyar Filmkritikusok díjátadóján Fekete Ibolyát a legjobb forgatókönyv, míg a Gardó Berta lányát játszó Básti Julit a legjobb női főszereplőnek járó elismeréssel jutalmazták.

A négy generáció életét bemutató történet az 1900-as évek elejétől a 2000-es évek elejéig követi a szereplők sorsát. A főhősnő, Gardó Berta alakját a rendező édesanyja ihlette, aki életének 94 éve alatt huszonhét költözött. A viharos természetű és példás veszélyérzettel megáldott nő végigvonszolja férjét és lányát a fél országon, valahányszor veszélyt szimatol. Így sikerült túlélniük a két világháborút, Trianont, a Rákosi- és Kádár-korszakot, az 1956-os forradalmat, és sok minden mást. A költözések sora Székelyhídről indul, ahol a főszereplő nagyszülei, vagyis a rendező dédszülei éltek. Bármerre is vetette őket a sors mindenhol összetartottak, szerették egymást és sajátos humorral próbálták átvészelni az éppen zajló történelmi eseményeket. Jöhettek bármi, háború,

forradalom, új lakás és munka, nehézség, egyvalami végig megmarad: a család összetartása.

A film megtekintése után a jelenlévők megosztották véleményüket és érzéseiket, ugyanakkor örömeiket fejezték ki, hogy végre van egy film, ami kicsit Székelyhídről is szól, elviszi a településünk hírét a Kárpát-medence távolabbi részeibe is.

Az eseményen jelen volt a filmet forgalmazó cég vezetője, Venczel Endre is, aki szintén székelyhídi gyökerekkel rendelkezik. Munkájának és közbenjárásának köszönhetően sikerült megszervezni ezt a rendhagyó filmbemutatót. Az ő cége indította el 2016 végén az úgynevezett vándormozit, amelynek célja, hogy olyan településekre is eljuttassák a filmeket, ahol nincs mozi. Terveik közt szerepel, hogy a közeljövőben újabb filmeket is bemutatnak majd a városi múzeumban.

Ér hangja

Fekete Ibolya író-rendező kézzel írt plakátot hagyott a városi múzeumban

Ügyességi versenyek

Ragyogó időjárás mellett kezdődtek az ügyességi versenyek szombat délután. A résztvevők gumicsizmát hajigáltak, forogtak, tekertek, hordták a vízzel teli vedreket fel s alá, egyszóval végigjárták a létra összes fokát a győzelemért. Hajnal óta talpon voltak, mégis maradt energiájuk egy kis malackergetésre is.

Erdélyi tájakat idéző grafikák kiállítása

A pénteki nap évek óta a kultúra és művészet jegyében zajlik az Érmelléki Ősz rendezvénysorozaton. A kezdőnapon a múzeum épületében összegyűlt vendégeket elsőként Fekete Katalin kulturális előadó köszöntötte, majd Béres Csaba, Székelyhíd város polgármestere hivatalosan is megnyitotta a programok sorát. Ezt követően Fábrián Pál magyarországi grafikus és versíró *Soha ne feledd Erdélyt – Csendesek az esték a Kárpátok ölében* című kiállítását tekinthette meg a közönség.

A művészt tizennégy éves korában varázsolta el Erdély szépsége, amikor nagynénje jóvoltából két csodálatos hetet tölthetett Máramaros vidékén. Ekkor készítette az első rajzait az itt megismert tájról, majd az évek múlásával a térség szeretetéből nőtte ki magát a kiállítás anyaga, amely grafikákból és hozzájuk szervesen kapcsolódó versekből áll.

Fábrián Pál ezt vallja a kiállításról: „A *Soha ne feledd Erdélyt* című kiállításom tisztelgés az óhaza egy része iránt. Szépsége pártatlan, múltja szívfájdító magyar-

ságunk és nagyjaink történelmében. Ma már, kilencven év után elszakítva az anyaországtól, ha átmegyünk és az ott élő magyarokkal találkozunk, még mindig egy kicsit magunkénak érezzük ezt a természeti csodát: a bércek havasait, a hargitai fenyeveseket, a lankák virágait vagy a megbúvó kis magyar falvakat, ahol még a szó szoros értelmében emberek élnek. Azt gondolom, Erdélyt minden Magyarországon élőnek látni kell, hogy hitében ténylegesen soha ne felejtse el.”

A művész ezzel a kiállítással egyre több emberhez szeretné közelebb vinni az Erdélyben található festői tájakat. Nem titkolt szándéka, hogy a képeket néző és a verseket olvasó személyekben felélessze a vágyat, hogy útra keljenek, bejárják ezt a csodálatos környéket és soha ne felejték a látottakat és tapasztaltakat.

Az eseményt Kaszta Alexandra diáklány szavalatai, valamint a Székelyhídi Férfikórus erre az alkalomra összeállított műsora tette színesebbé, majd egy pohár bor és pogácsa mellett jó hangulatú beszélgetés következett.

Fábrián Pál kiállított munkái az elszakadt nemzetrészek összetartozását erősítik

Soha ne feledd Erdélyt!

Köszönet mindazon személyeknek, akik *Soha ne feledd Erdélyt* című kiállításomat szervezték, a megnyitón közreműködtek, a tisztelt jelenlévőknek és a későbbi látogatóknak. Külön köszönet Béres Csaba polgármester úrnak a megnyitón elhangzott beszédért. Arra gondoltam, hogy Erdélyben a batármentén olyan helyekre viszem el a kiállítás anyagát bemutatni, ahol nagy százalékban még „igaz” magyarok élnek, akiknek ősei is itt nyugszanak ezen a csodálatos természet alkotta érmelléki tájon. Ősiségünk kutatásának alapján, a magyarságunk őstörténetének, történelmének tízezer éveken át meghatározó része volt Erdély. Bizonyítékul szolgálnak Magyar Adorján Magyar ösműveltség című könyve és azok a külföldi történészek, tudósok munkái, akik arról írtak, hogy mikor a vándorlások során a magyarok leszármazottai több száz vagy ezer év után a Kárpát-medencébe visszajöttek, mindig azonos nyelven beszélő népet találtak. Utolsó gondolatként örömmre szolgált és jó volt ott abba a nébány órában magyarok között magyarnak lenni a kettészakított hazában. Sok szeretettel jó egészséget, boldogságot kívánva:

Fábrián Pál grafikus és versíró, Debrecen

Sajtósok lepték el a várost

Nálunk tartotta szakmai találkozóját a MÚRE

Városunk adott helyet a Magyar Újságírók Romániai Egyesülete (MÚRE) őszi szakmai találkozásának, amelyet egybekötötték a szervezet közgyűlésével.

Az utóbbi időben úgy tűnt, hogy Nagykároly örökös helyszíne lesz ezeknek a találkozónak, de három év után bekövetkezett a helyszínváltás, ami a szervezések során mint kiderült, nem is volt olyan egyszerű. A legnagyobb és egyben az egyetlen valós gondot a szeptember végi rendezvényen a mintegy negyven médiaszakember elszállásolása jelentette. Ezúttal tudatosult sokunkban, hogy Nagyvárad és Nagykároly útvonal mentén nincs egyetlen olyan szálloda, vendégfogadó, amely tucatnál több személy befogadására alkalmas volna. Végül a majdnem dugába dőlt kezdeményezés sikerrel járt, az újságíróknak, bár három különböző helyen, de sikerült nyugovóra hajtsák a fejüket.

Újságírók vendégségben a Zatykó családnál a szentjobbi szőlőhegyen.

A nyitónap kötetlen szakmai megbeszéléssel kezdődött, majd a délutáni órákban tájnézőbe mentünk a szentjobbi szőlőhegyre, ahonnan gyönyörű panoráma tárult a sajtós csapat szeme elé. Ha már ott voltunk, a helybéli Zatykó család jóvoltából a térség szabad tűzön sült és főtt gasztronómiai ínycségeivel is megismerkedtünk, valamint László Sándor, a helyi borbarátok körének elnöke a település szőlészeti-borászati múltjáról tartott kiselőadást.

Rác Éva elnök könyvet ajándékozott Béres Csabának

A találkozó másnapján, jómagammal egyetemben, a polgármesteri hivatal nagytermében *Korszerű újságírás – Adytól az adatokig* címmel szakmai megbeszélést tartottunk. Somodi Zoltán, a Távközlési és Információs Technológiai Minisztérium volt államtitkára többek között az internetes világban történő személyes adatokkal való visszaélésekről szólt, amelyek során állhíreket oszthatnak meg a nevünkben. Rác Éva az egyesület elnöke tovább

göngyölítve a témát, több aspektusból is láttatta az újságírókat érintő, az internetes hírforrásokkal kapcsolatos kihívásokra, szakmai felelősségre. Ájgel Ágnes, Kovászna megye tanácselnökének kabinetfőnöke az intézmények és a sajtó közötti kapcsolattartás mikéntjére fókuszált.

Az alapos és átfogó szakmai megbeszélést követően, délután két irányba indult a társaság „felfedezni” az Érmelléket. Az egyik csoport Kazinczy Ferenc szülőfaluját, Érsemjént látogatta meg, ahol a helyi múzeumban nemcsak a nyelvújító személyes tárgyait, hanem a nótáskapitány, Fráter Loránd és Csiha Kálmán néhai református püspök relikviáival találkozhatunk. Visszafelé jövet bekukkantottak az ottományi Csapkés-Komáromi-kúriába, ami jelenleg bemutatóházként működik, majd pedig megcsodálták Szalacs pinceutcait, valamint a négylyukú hidat. A társaság másik része Érköbölkúton tett látó-

gatást, ahol Rákóczi Gergő országos kettesszoros bajnok édesapja, Rákóczi Lajos megkocsikáztatta a bártalanabbakat, míg a merészebbek Ádám Andrea lovasoktató segédlete mellett nyeregbe pattantak.

Este a helyi múzeum nagytermében adták át ünnepélyes keretek között a MÚRE szakmai díjait. Az elismerések kiosztását megelőzően Béres Csaba polgármester köszöntötte a sajtó képviselőit, örömet fejezte ki, hogy házigazdái lehettek a szakmai szervezet közgyűlésének. Részletekbe menően válaszolt az Ér Hangja Egyesület megalakulásának körülményeit, mindazt, ahogyan havilapunk mellé televízióadást és online rádiót is sikerült társítaniuk. Nemrég pedig egy könyvet is megjelentettek, amely a hasábjainkon megjelent portréinterjúk egy részét tartalmazza.

A szakmai díjakat Rác Éva, a MÚRE elnöke nyújtotta át az arra érdemesítetteknek. A kolozsvári *Szabadság* napilap munkatársa, Kerekes Edit vehette át az írott sajtó díját, az audiovizuális díját a *Marosvásárhelyi Rádió* két munkatársa, Kurta Kinga szerkesztő és Kacsó Tibor hangmérnök érdemelte ki. A Pro Amicitia díjat Lucian Míndruță újságírónak ítélték oda a román és a magyar közösségek megbékélése érdekében tett tevékenységéért.

D. M. E.

Hajdúk és kurucok Szentmiklóson

Előléptetésekről és tervekről érkeztek a hagyományőrök

A II. Partiumi Hajdú- és Kuructábornak, valamint a hagyományőrök évi közgyűlésének Hegyközszentmiklós adott helyet október 21-én. A találkozóra a Partiumból, a magyarországi Álmosdról, Kisvárdáról, Tépéről, valamint a Felvidékről érkeztek vendégek.

A frissen beavatott kuruc hagyományőrök esküvitele

Rozsdás falevelekből terített avarszönyeget az őszi „kuruc” kúria füves udvarára, ahová sorra érkeztek a közgyűlésre meghívottak. Paroláztak egymással, a régi ismerősök tereferébe bocsátkoztak, az újonnan érkezőket kupicányi pálinkával hamar „beavatták”. Családiassá nemesült a hangulat már a legelején, hisz közös cél, a nemzeti értékek megővése, továbbadása fűti mindegyiküket. De amint a hivatalos program kezdetét vette, onnantól a fegyelmet viselkedés lett a mérvadó.

A hivatalos köszöntés („Erőt, tisztességet!”) elhangzását követően közösen elénekeltek a II. Rákóczi Ferenc fejedelem szerette *Győzhetetlen én kőszálom...* kezdetű éneket, majd pedig Miklós Csaba Péter hegyközségi református lelképásztor igehirdetését hallgathatták a *Bírák könyve* alapján. Mint mondta, október a nemzeti emlékezés hónapja, az aradi vértanúkra, az 1956-os forradalomban odaveszettekre, üldözöttekre gondolunk ilyenkor. A *Bírák könyvében* szereplő Gedeonhoz hasonlóan gyakorta mondjuk, hogy elhagyott minket az Isten. A szokásos kérdést is felteszük, miért lett ilyen a sorsunk? A párhuzam Gedeon és nemzeti tragédiáink között a válaszban is fellelhető: „... mert gonoszul cselekedett Izrael népe az Isten szeme előtt”. Mi is hasonlóképpen bűneink jussát kaptuk történelmünk során. Magyar nemzetünk lelkének mélyén a keresztény lepel alatt még mindig él az ősi pogányság, ebből kell megtérnie a népnek – fogalmazott az igazszó.

Gellért Gyula hagyományőrök ezredes az évenkénti mustrára szólított fel, amelynek során a viselet szakszerűségét, a fegyvert és a zászlók állapotát ellenőrizték. Szintén Gellért Gyula vezényelte az újonc „kuruc katonák” eskütételét, amelynek során a hagyományőrök táborába lépett Birizdó József Tépéről, Dezső József Élesdről, Mészáros Károly és Miklós Csaba

Péter Hegyközcsatárból, valamint Nagy Mátyás a Felvidékről.

Vadász István „kuruc dandártábornok”, a II. Rákóczi Dandáregység főparancsnoka helytállásuk elismeréseként díszkarddal jutalmazta felvidéki nemzettársait, a kisvárdai hagyományőrök pedig nemzeti zászlót adományoztak a II. Rákóczi Ferenc Partiumi Hagományőrök Dandáregységnek.

Az események további része a kúriában folytatódott, ahol kivetítő segítségével Oláh Attila hagyományőrök ezredes Bocskai Istvánról érkezett, bemutatva a fejedelem életútját, vallásos életét, valamint a korabeli jogviszonyokat. A történelmi alappal felépített előadást követően emlékeztek meg arról a 65 hegyközségi kuruc vitézről, akik Bóné András ezredében szolgáltak.

Meleg Vilmos színművész, hagyományőrök ezredes nemzeti érzéseket keltő vers-összeállítással szolgált a jelenlévők felé, majd pedig tiszták előléptetése zajlott.

Gellért Gyula a hagyományőrök éves tevékenységéről számolt be, majd pedig a következő esztendő terveit ismertette. A kuruc kultúra sokrétű kibontására tett javaslatot: hagyományőrök alkotótáborok, bődízművészet oktatása, kuruc énekek és hangszerek tanulása, korabeli táncok elsajátítása, hírműködő létrehozása stb. szerepel a kijelölt célok között. Továbbá szorgalmazta egy címtár létrehozását, ami révén a tagok közötti kapcsolattartás még közvetlenebbé válhat.

A Pusztai Farkasok Íjászegyesület nevében Bokor Zoltán székelyhídi várkapitány mondott köszönetet Gellért Gyulának azért a nemzetmentő ténykedéséért, amellyel évtizedek óta szolgálja megmaradásunkat. A *Szózat* közös elnevelésével, illetve az azt követő tábori ebéddel ért véget a kúriában megtartott esemény.

vitéz D. Mészáros Elek

Csoportkép a hegyközségi „kuruc” kúria előtt

Táncba mentett megmaradás

Gyakran jár hozzánk Hercz Vilmos, a Debreceni Népi Együttes művészeti vezetője

Hosszú évek óta járja a Partiumot, oktatja a szépet, a jót. Néptáncosként értéket hoz tájainkra, de ugyanakkor kincset kutatni jön a kéz- és lábmozdulatokban, az évszázadok formálta pörgésben, amelyben megannyi öröm és bánat rejtezik. A Debreceni Népi Együttes művészeti vezetőjével, Hercz Vilmosmal egy székelyhídi tánc tábor kapcsán váltottuk a szót.

– Hogyan és mikor ismerkedett meg a néptáncal, a hagyományörzéssel?

– Nagyon régen volt már. Ha jól emlékszem, 1988-ban a Virágkarnévalra toborzott statisztákat a Debreceni Népi Együttes utánpótlás vezetője, amire én is jelentkeztem. Falusi gyermek lévén, látva az ottani forgatagot, nagyon izgultam. Ez volt az első fellépésem. Nem magyar néptáncal léptünk fel, hanem Nils Holgersson és a ludakat ábrázoló virágkocsit kísértük, miközben lappföldi táncokat próbáltunk hitelesen előadni. Megragadtam az együttesnél, azóta is ott teszem a dolgom.

– Önöknél több korcsoportban is ropják a táncot. Hogyan látja, hány éves kortól érdemes elkezdni a gyermekekkel való foglalkozást?

– Jelenleg hét korcsoportban folyik a munka, az óvodáskorúakkal kezdődően. Mi azt szoktuk mondani, hogy az a gyermek, aki kibír kettőbe osztva egyóránnyi foglalkozást, azt már elkezdhetjük elvárásolni a szép mozdulatokkal. Kedvcsinálónak népi játékokkal, mondókákkal indulunk, és ahogyan haladunk a korcsoportokkal előre, egyre inkább a néptáncmotívumok elsajátítása kerül előtérbe. A felső tagozatos diákokkal így jutunk el a már szerkesztett műsorok előadásáig.

– Előfordult-e már olyan eset, hogy egy gyermekkel jelentkeztek önöknél, de testalkata miatt eltanácsolták a táncról? Illetve mennyire alakítható, formálható az emberi külső?

– Abszolút alakítható, fejleszthető az emberi test, ezért még nem fordult elő az, hogy bárkit is elutasítottunk volna a táncról. Sőt, még profi szakemberek is fordultak már hozzánk segítségért. Például említhetem a DVSC egyik edzőjét, aki gyermekeit hozta magával, hogy tanítsuk táncolni. Vannak olyanok, akik valóban

Hercz Vilmos: előbb az elmélet, majd jöbet a gyakorlat

némi súlyfelesleggel kezdik el a tanulást, de ezt idővel, többet edzve ledolgozzák. Csapatban dolgozunk, így mindenki motiválva érzi magát, hogy megfelelő színpadképet nyújtson.

– Elhangzott, hogy többet edzenek. Ez azt jelenti, hogy a színpadi próbákon túl is fejlesztik az állóképességüket?

– A táncosok alapozó tréningen vesznek részt, hisz szükség van a jó erőnléthez ahhoz, hogy akár két órát is kibírjanak folyamatos táncolással. Pluszmegetherlést jelent, hogy a párokat is mozgatni, forgatni kell, nem beszélve a táncokat kísérő éneklésről.

– Több évtizedes szakmai tapasztalattal a háta mögött, hogyan látja a hagyományörzés milyen irányba halad, mennyire elfogadott a nagyközönség részéről, illetve mennyire húzza vissza az egyre inkább globalizálódó világ?

– A Fölszállott a páva tévés vetélkedő sorozat nagyot segített a műfajnak. Mi is éreztük ennek a hatását, egyre többen jelentkeztek nálunk, hogy táncolni akarnak. Most már közel háromszázan vagyunk, így nagyon sak-

kozunk kell a próbaidők beosztásánál. Hova fog kifutni, még nem látjuk, de kétségtelen tény, hogy tömegméréteket öltött napjainkban a hagyományörzés felé való odafordulás, és ez nagy öröm számunkra. Ugyanakkor nagy feladat is egyben, hogy mindezt megőrizzük, a fiatalok virtuális térből való kiszakítása és

Ha jól is mennek a tánclépések, a népviselet még kívánnivalót hagy maga után

valódi élményt adó közösségekbe terelgetése a cél.

– Évek óta átjár Erdélybe néptáncot tanítani. Különbözik-e ez bármiben is a magyarországi munkájától? Arra gondolok, hogy önre van-e bármilyen plusztöltettel mindez vagy sokak túlmítizálják ezt a kérdést?

– Abszolút létezik egy plusz, amit itt kapunk. Én azt szoktam mondani az otthoniaknak, hogy feltöltődni megyek a határon túlra. Mi pedig azt a tudást hozzuk az ittenieknek, amit az évek során megszereztünk. Főként Bihar megyében és a Szilágyságban járunk táncsoporthoz, elmondhatom, hogy minimális rásegítésre van csupán szükség. Érzik, magukban hordozzák a tudást.

– Ezek szerint igaz volt annak az ismerősömnek, aki azt mondta nekem, hogy a magyar emberek zsigereikben hordozzák a néptáncot. Megtörtént, hogy aprócska gyerekek, akik addig soha nem láttak néptáncot, a zene hallatára elkezdtek autentikus népzenei elemeket hordozó mozgásba kezdenek.

– Ez teljességgel így van, vannak régi gyűjtések során készült filmfelvételek, amik ezt alátámasztják. De manapság a Facebookon is látni olyan videókat,

ahol a leánykák a zene hallatára elkezdnek térből rugózni, lábujjra emelkednek, míg a fiúcskák pedig ösztönösen a lábukat csapkodják.

– Eddig csak a hagyományápolás pozitív oldaláról beszélt. Nem hinném, hogy hiányossággal nem szembesült a vidékünket járva?

– Mielőtt elmondanám, mit hiányolok egyes helyeken, azt még el kell mondanom, hogy Székelyhídon sikeres hagyományörző táborokat szerveztek az utóbbi időben. Ez nagyon fontos, és ezeken az alkalmakon nemcsak a néptáncot tanulják meg a fiatalok, hanem népi hangszerekkel is ismerkednek. Magam is meglepődtem, hogy milyen hamar sikerült előcsalogatniuk a citerából a hangjegyeket. Amire jobban oda kell figyelni – és most válaszolok a kérdésére –, az a megfelelő népviselet. Tisztában vagyok vele, hogy elég drágán lehet csak beszerezni a tájegységek ruházatát, de erre törekedni kell, a Csárdáskirálynő című operettet idéző piros pártás ruhácskákat el kell felejtetni.

– Végezetül azt kívánom önnek, hogy továbbra is legyen híd múlt és jövő között, tánclépésekbe lopva nemzeti megmaradásunk.

D. Mészáros Elek

Érmelléki ízek Lipicán – A fogathajtók a gasztronómiában is jeleskedtek

A fogathajtó világ bajnokságokon szokásjog még az első versenyszám megkezdése előtt ún. nemzetek estéjét tartani, ahol a jelenlévők lehetőséget kapnak, hogy a nemzetükre jellemző ételekből standot készítsenek és a megjelentek körbecsodálhassák egymás gasztronómiai különlegességeit. Az idén a szlovéniai Lipicán megrendezett világversenyen sem volt ez másképp. Egy-egy ilyen közös vacsora a sportdiplomácia talán legeredményesebb fóruma. Sportolók, lótenyésztők, támogatók a helyi és európai politikai élet jelentős képviselői cserélnek eszmét ilyen estéken.

A fogathajtó világ bajnokságok ugyanis nem csupán egyszerű sportesemények, hanem széleskörű szakmai tanácskozás a lótenyésztés mindenkor jelenéről és jövőjéről. A verseny arról is szól, hogy melyik ország tudott

olyan genetikai lóállományt kialakítani és tenyészteni, amely a világ élvonalában megállja helyét. Mióta lovat tenyésztenek, mindig is a versenyek voltak az igazi teljesítménymérők és a tenyésztői fórumok legjelentősebb helyszínei. A lótenyésztők csapata ma is egy olyan család, ahol nagyon odafigyelnek egymásra és a versenyeken kívül a szocializálódásnak is nagy szerepet szánnak.

A romániai standot idén jórészt ermelléki ételekből állították ki és az egykori lovasok is bőségesen besegítettek ahhoz, hogy az esemény egyik leggazdagabb és legigényesebben kiállított standja (az értékelés a szlovén szervezőktől származik) épp a mi csapatunké legyen. A közel hétkilós házi kenyeret a Tulipán Sportegyesület tagja, Bede István sütötte, az egykori fogathajtó Antal István Konstancáról hozott ermelléki recept alapján készült töl-

tött káposztát, Érköbölkútról került az asztalra itteni vörösbor, gyümölcspálinkák, valamint helyi termelőtől származó kecskesajt. A székely lovasok sem maradtak le a különlegességek listájáról. Az általuk készített medveszalámi vagy az áfonyás sütemények is nagyon komoly sikert arattak. Még az ínycenc franciák és belgák is sokat időztek a standnál és jó néhányan kifejezték abbéli szándékukat, hogy 2018-ban lovasturizmus keretében bejárják az Érmelléket. A süteményekkel a Rákóczi család tette emlékeztetessé az Érmelléket népszerűsítő estet. Úgy gondoljuk, hogy ilyen alkalmakkal a világnak ez a része is tudomást szerez szűkebb hazánkról és az ilyen esték megalapozói lehetnek egy lovas illetve gasztronómiai turizmusnak, ami térségünknek igen nagy hasznára válna.

Á. A.

Sziasztok Pajtikák!

Valószínűleg Ti is a sárga levelek takarta utakon, járdákon mentek iskolába. Ugye hogy szép? Ilyenkor, ősszel kitisztul az ég, azaz eltűnik a légkörben megtalálható por, gyönyörű, ég-színkéék színben pompázik az égbolt, korán reggel a csillagok fényesen ragyognak. Keresd meg a Marsot (a vörös bolygó) és a Vénuszt (Esthajlacsillag)! Megtaláltad?

Persze, nem kell ahhoz korán kelj, hogy csillagokat találj! Ott vannak testvéreid, szüleid, tanítóid, akik megmutatják Neked, melyik az a csillag, amit követned kellene! Keressetek a csillagot! Kértelek Titeket, hogy jelentkeztek (a legegyszerűbb az interneten)! Saj-

nos senkitől nem kaptam semmi hírt, ezért kénytelen voltam a tanító nénikhez fordulni. (Ugye nincs semmi baj?) Köszönöm az őszi, szüreti rajzokat, verseket, fogalmazásokat. A szövegeket olvasva, a rajzokat nézve szinte a számban érzem a must ízét. Ti szeretitek? (Én IGEN! NAGYON!) Jön november, nagyon hideg lesz. Már nem lehet kinn szaladgálni, de olvasni lehet! Ha olvasol, mindenütt ott vagy, ahol szeretnél. Csodálatos dolog a könyv! Ha nincs otthon könyved, de szeretnél olvasni, keresd a könyvtárban a könyvtáros néni! Neki mindig van számodra egy nagyon-nagyon érdekes könyve. Cupp mindenkinek!

Köpe

Szűcs Henrietta
(IV. B osztály)

Október

Zelk Zoltán

Kisöccsétől, Szeptembertől
búcsút vesz és útra kél,
paripája sűrű felbő,
a hintója őszi szél.

Hová, hová oly sietve,
felbőlovas szélszekér?
Azt biszed tán, aki siet,
aki vágat, messze ér?

Sárga levél hull eléje,
amerre vágatva jár,
félve nézi erdő, liget,
de ő vágat, meg se áll.

Debogy biszi, debogy biszi
biszen nem megyen ő messze,
csak addig fut, míg rátalál,
a bátyjára, Novemberre.

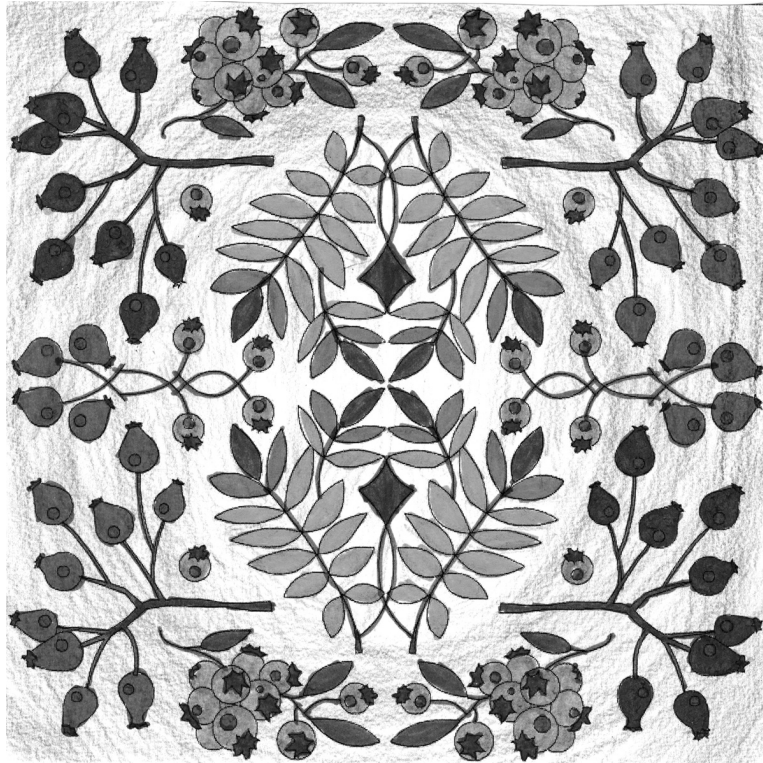
Ormos Alexandra Szandi
(III. C SBS osztály)

Itt van az ősz

Itt van az ősz, hullnak a levelek,
Egyre bővösebbek a reggelek.
Besárgulnak a fák, hullajtják
lombjukat,
színes levéltakaró takarja
lábunkat.

Itt van az ősz, s vele a betakarítás,
szőlőszedés és tengeri rakás.
Örülünk a bő termésnek,
örülünk a jónak,
De még jobban örülünk majd
télén a hónak!
Borzi Boglárka (IV. B o.)

Major Patricia Bernadette (IV. B osztály)

Szüreten

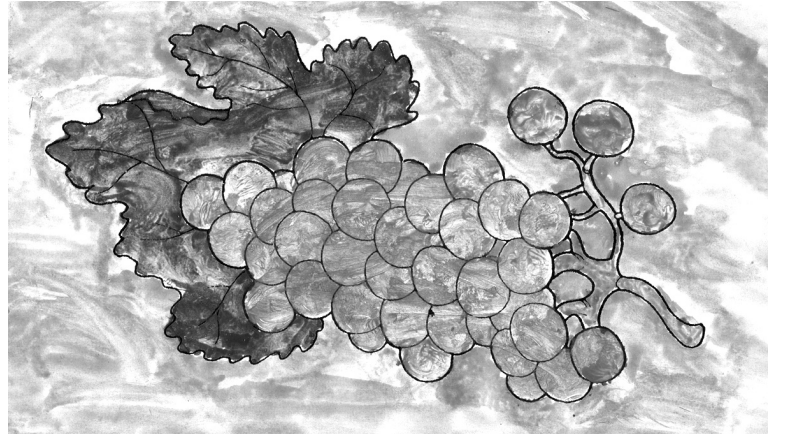
Egy szombaton szüretelni voltunk Sanyi bátyával a szőlőhegyen. Nagyon jó volt, többen is voltunk gyerekek. Mi, gyerekek, szedtük is, nem is a szőlőt, inkább a sok tőke között a finom csemegetőkéket keresgeltük. Leszedtük és meg is ettük! Egyik finomabb volt, mint a másik. Beszélgettünk, szaladgáltunk, hempergőztünk a fűben, még diót is gyűjtöttünk. Hat órára le is volt szedve az összes szőlő. Elvittük a pincébe, és olajlámpás világánál ledaráltuk. Én is segitettem! Nagy örömmel hordtam kis vödörrel a szőlőt a pincébe. darálás után már finom must csordogált. Kancsóból kóstolgattuk, ízlelgettük, és meg is fokoltuk, amit soha nem láttam eddig. Nagyon élveztem ezt a napot, számomra eddig ez volt a legjobb szüret, alig várom már a következőt!

Dienes Dominik (IV. B o.)

A szüret

A szüret nekem minden évben élmény! Nagyszüleimnek van a hegyen egy nagy szőlősük. Mikor eljön a szüret ideje, már előtte való nap nagyon izgatott vagyok. Reggel korán indulunk, mindenki biciklivel. Mindenkit elhagyok, mert a nagy dombokon anyukámék nem tudnak felmenni biciklivel. Mikor felérünk a szőlősbe, előbb megreggelizünk, amit nagyon szeretek kint a szabadban. Utána jöhet a munka! Én is besegítek, hordom az üres zsákokat, amibe a szőlőt borogatják. Szüret után elindulunk hazafelé. A dombokon lefelé nagyon szeretek száguldani! Már alig várom a jövő évi szüretet.

Bertalan Dóra Hajnal
(IV. B osztály)

Tötös Réka (III. C osztály)

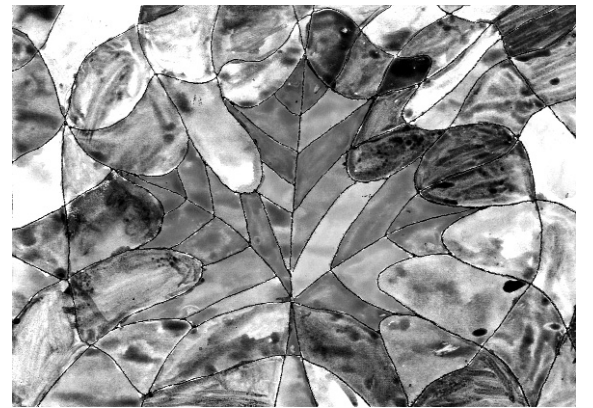
Ősz

Oktober, nincs tovább
Koptatja az ősz
az emberek kapuját.
Hull a falevél, zörren az ág,
Rakjál tüzet, kis barát!

Itt a szüret, forr a bor,
Ettől lesz sok ember bátor.
Lassan zúzmarás lesz a táj,
Jön a hideg, hogy jaj, szinte fáj!
Marozin Evelin (IV. B o.)

Balogh Bernadett-Alexa (I. B osztály)

Rácz Dávid-Ottó (IV. B osztály)

Őszi búcsú a természetől

Az ősz egy csodálatos évszak. A fák elbúcsúznak a leveleiktől. Az ősz szomorú, mert a fa olyan,

mintha édesanyja volna a levélnek. Így hát szomorúan búcsúzkodnak anyukájuktól a levelek. De közben már a mókusok is begyűjtötték az elemőzsiát, felkészültek a hideg télre. Az őzikek is

helyet találtak maguknak az erdőben, a süni is búvóhelyet talált magának. Így már jöhet a hideg tél! Tavasszal találkozunk, szép természet! Aludj, csak aludj hát!
Szűcs Henrietta (IV. B o.)

Szűcs Natália (I. B osztály)

Gombos Anasztázia (I. B osztály)

Havi három pont mire lehet elég?

Felemásan teljesít a Törekvés labdarúgócsapata a negyedosztályban

Fontosnak tartjuk városunk labdarúgócsapatának minden mérkőzését kicsit kielemézni, annak tudatában is, hogy ha sportról van szó, az aktualitás késése miatt egy havilap hátránya más médiákkal szemben megkérdőjelezhetetlen. A Törekvés Facebook-oldalán hétről hétre beszámol a történésekről. Legutóbbi megjelenésünk óta újabb négy meccset játszott a Töri, újabb három pontot szerzett, jelenleg két csapat van a háta mögött.

Megérdemelt visszavágó az osztályozóért

Kezdjük azzal az ötödik fordulóval, amelyiket talán a legjobban várt mind a csapat, mind pedig a hazai publikum. Nagyon sokunk emlékében ott él még a nyáron, a nagyváradi Bodola Gyula Stadionban lejátszott osztályozómérkőzés, melyet Vaskohsziklás ellen hosszabbításban veszítettünk el. Akkor több seleges szurkoló is azt mondta, nem biztos, hogy a jobb csapat jutott a negyedosztályba. Nos a sors fintora azt hozta, hogy ennek a meccsnek a „visszavágóját” játszhattuk, mégpedig Székelyhídon. Már az első perctől próbálta a csapat a vendégekkel éreztetni, hogy innen nem távoznak egyetlen ponttal sem, de sajnos a meddő mezőnyfőlény mellé, mindössze egy Emem Dovelesgól párosult. A gól nélküli első játékrész után, a második féldőben sem sokat változott a játék képe, mindaddig míg teljesen váratlanul a vendégek egy mintaszerű elmentáadás végén a 68. percben megszerzték a vezetést. Mikor már már mindenki beletörődött a vereségbe, a tavalyi megyei gólkirály, Boros Jancsi megrázta magát, előbb egy Lőrincz lövése utáni kipattanót juttatott a hálóba a 85. percben, majd két perc múlva szeniálisan tált Sas elé, akinek csak be kellett pöckölnie a hálóba a labdát, 2-1-re nyertünk!

Esély nélküli meccs

A sorsolás szeszélye miatt a hatodik fordulóban újra hazai pályán játszottunk, a Mácsapusztai Unirea látogatott hozzánk. Megyei fociberkekben sokat suttogtak a vendégek rossz bajnoki rajtjáról, sokan a dobogó közelébe várták őket. A direkt meccs

Bár jó játszott a hazai gárda, mégis a Gyapjúi Dacia lett a nyerő

Feltámadtak az ifik

Ami az utánpótlás csapatot illeti, a kezdeti négy vereséget négy veretlen meccs követte: egy Vaskohsziklás elleni 2-2, majd Mácsapuszta elleni 4-0 után, egy újabb 2-2 Madarászon, majd egy hasonlóan 4-0-ás győzelem Gyapjú ellen. Ha azt vesszük figyelembe, hogy a vezetőség 8 pontot várt a fiataloktól a szezon végére, az máris megvan, és talán még hat-hét pont benne van a csapatban. A jelenlegi 11. helyezés várakozáson felüli, de ilyen hozzáállással lehet ez még jobb is. Ha már az ifikről beszélünk, emeljük ki a csapat kapusát, Mészáros Dávidot, aki teljesítményére Gergely Sanyi is felfigyelt, már kétszer ült a felnőtt csapat padján, reméljük sikeres jövő előtt áll.

előtt mindketten hat-hat ponttal álltunk, viszont a gólaránya jóval kedvezőbb az Unireának. Mi sajnos keveset rúgunk, viszont elég sokat kapunk, ezen a jövőben mindenképp változtatni kell. Ami a mérkőzést illeti, talán az eddig lejátszottak közül ez volt az a találkozó, ahol utólag lásuk be, nem nagyon volt keresni valónk. Még az első játékrész elején Lukács betörése talán adhatott egy kis reménykedésre okot, de a továbbiakban sajnos nem tudtuk tesztelni a vendégek hálóórét. A mácsapusztai védelem egyáltalán nem hibázott, mi sajnos többször is, elkerülhetetlen volt a 0-2-es vereség. Sőt, ha Ármós kapus

nem véd jól, vagy a vendégek támadói jobban összpontosítanak, akár nagyobb arányú vereség is lehetett volna a vége.

Fájó vereség Madarászon

Sebaj, gondoltuk többen, jobb csapattól kikapni nem szégyen, máris javíthatunk Madarászon, akik eddig mindössze egy pontot szereztek. Hiába próbálta Gergely mester sugallni, hogy számunkra nincs könnyű meccs, a mérkőzés előtt pedig a csapat rutinos tagja, Oláh Robi hiába tüzelte a játékosokat, sajnos a fiúkat nem sikerült fellelkesíteni. Remélhetőleg mindenki számára világossá vált, hogy nem lehet senkit sem lenézni ebben a ligában, nagyképűen, motiválatlanul bárki ellen vereség lesz a vége. Madarász úgy nyert 3-0-ra, hogy talán ha még most is játszanánk, még akkor sem rúgtunk volna gólt. Egy olyan csapattól szenvedtünk háromgólos vereséget, akik „csak” nyerni akarásban voltak jobbak, de ez nekik létfontosságú három pontot ért, nekünk pedig mély mentális zuhanást.

Közel a bravúrhoz a Gyapjúi Dacia ellen

Erdei Imre csapatelnök, mintegy a nagyobb bajt megelőzve, már a következő első edzésen próbált rendet rakni a fejekben, igyekezve a terhet levenni a játékosok fejről. Maradjunk az eredeti célnél –

Továbbra is szenved a szentmiklósi Toldy

Egy osztállyal lentebb kistérségünk másik csapata, a Hegyközsentszentmiklósi Toldy legalább egy pontot már szerzett, és ellépett a tabella utolsó helyéről. Barátka ellen sajnos a 2-0-s előny sem volt elég, kikaptak 3-2-re. Telegden újabb nagy zakó következett, 10-0-ás hazai győzelem lett a vége. Majd végre egy alsóházi rangadón sikerült a pontszerzés, 2-2-re végeztek Cserpatakkal. Idegben és a felsőházban viszont továbbra sem megy, Sonkolyoson egy újabb nagyarányú, 8-0-ás vereség lett a vége. Az egy rúgott és a 6,7-es kapott góllal egyleg a legrosszabb a megyében, de így sem utolsó a csapat, Szentjobbnak ugyanis még nem sikerült a pontszerzés.

hangoztatta – tegyük meg mindent a bentmaradás érdekében, de ezt ne görcsösen, hanem inkább játszva tegyük. Ehhez talán jobb lett volna a következő meccsen a Gyapjúi Daciánál gyengébb ellenfél, de talán a táblázat harmadik helyezette elleni meccs újra az esélytelenek nyugalalmát tehetné ránk. Talán ennek köszönhető, talán az elnöki beszélgetésnek, de végre egy újra jól játszó Törekvést láthattak a kilátogató nézők. Egy remek Lukács-góllal a vezetőst is sikerült megszerezni, amire sajnos a vendégek viszonylag hamar válaszoltak, 1-1 a szünetben. Helyzetek itt, helyzetek ott, majd egy gyors vendég kontra, 2-1 oda. Nekünk is sikerült a gyors egyenlítés, Lőrincz higgadtan lőtte ki a hosszút, újra döntetlen. A játék addigi képe alapján, talán igazságos is lett volna az X, de sajnos ez nem az a játék. A vendégek bő tíz perccel a vége előtt egy távoli, ártalmatlannak tűnő szabadrúgásból újra vezetéshez jutottak és előnyüket sikerült is megtartaniuk. Ármós kapus az idén talán először hibázott, sajnos ez egy pontba került. De megint ez volt az a vereség, amiből a jövőre nézve újra erőt meríthetünk, hisz a jelenlegi 14. hely és a megszerzett hat pont még nem távoli a középmezőny végéhez. Krízishelyzet egyleg nincs, de a négy meccsenkénti három pontnál valószínűleg több kell a bentmaradáshoz.

Juhász György

Balogh József bronzérmét nyert az egri karate-világkupán

Jól szerepelt a Székelyhídi Phoenix Sportegyesület négy utánpótlás korosztálybeli versenyzője Egerben, az SKDUN shotokan karate világszövetség által október 6-án megrendezett 25. Funakoshi Gichin Világbajnokságon. Ugyanazén a hétvégén zajlottak a világkupa eseményei is. A rendezvényre 26 ország mintegy ezer versenyzője nevezett.

Nagyon erős felkészülés után Guba József edző tanítványai a szokásos bizakodással vágta neki az újabb megmérettetésnek. Időrendi sorrendben pénteken a Világkupa versenyeivel kezdődtek a versenyek, ahol Kovács Karola Boróka lány mini kadét kumitéban (küzdelen) egy nagyon értékes hatodik helyezéssel vetette észre magát. Balogh József pedig fiú kadét kumitéban pedig meg sem állt a dobogói, bronzéremmel a nyakában integetett boldogan a fotósok felé.

Szombattól kezdődtek a világbajnokság küzdelmei, ahol ismét két szekelyhídi fiatalért szoríthatunk. Tóth Gardó Saroltának sajnos nagyon

erős ág jutott, helyzetlenül zárt a vb-n, nem úgy Bencsik Ádám, aki egy nagyon nehéz versenyen egészen az ötödik helyig verekedte magát.

Guba József csapatvezető nagyon elégedetten tért haza Egerből, hiszen az érem, legyen az bármilyen színű, nagyon szép eredmény, és egy ilyen volumenű világesemény a legjobb tízbe kerülni szintén szép teljesítmény. Ezúton is szeretné megköszönni Nagy Attila vállalkozónak a kiutazásban való anyagi segítségét.

A világbajnokság rangját és a karate olimpiai elismertségét jól mutatja, hogy a verseny fővédnöke Schmitt Pál, a Nemzetközi Olimpiai Bizottság tagja, egykori magyar államfő volt. A rendezvény díszvendégként Tállai András államtitkár is részt vett, a versenyt pedig dr. Mészáros János, a Magyar Olimpiai Bizottság alelnöke, a Magyar Karate Szakszövetség vezetője nyitotta meg.

Mi pedig újra megállapíthatjuk, sportolóink újra tovább vitték városunk hírnevét, gratulálunk ezért nekik, szép volt Phoenix!

J. Gy.

A dobogó harmadik fokára állott a szekelyhídi sportoló (jobbra)

A család mindennek előtt

Wilhelm Júlia-Mária tanárnő: a nevelés legfontosabb alapelve a következetesség

Wilhelm Júlia-Mária legendás történelem szakos tanárnő, aki évekig tanárom és osztályfőnököm volt, akitől nagyon sokat tanultam, úgy a történelemtől, mint emberségtől. Most volt kisdíáként mentem el hozzá, hogy elbeszélgessek vele, iskoláról, családról, életről.

– Milyen gyerek volt?

– Azt mondják, hogy nagyon jó, csendes gyerek voltam és kicsit talán visszahúzó-dó. Nagyon szerettem olvasni és nagyon szerettem a kisebb gyerekekkel foglalkozni. Mint sok kislány én is tanító néni, óvónőt játszottam a kicsikkel.

– Mi volt az álma, mi lesz önből felnőttként?

– Mint minden gyerek, én is sokféle dolgot szerettem volna. Mikor épp mi akartam lenni, nem volt egy biztos pont. Aztán V–VIII. osztályban elég hamar eldőlt, hogy a történelem lesz a választásom. Nagyon szerettem a történelmet tanulni és olvasni is. Rengeteg történelmi témájú regényt olvastam akkoriban és azután is.

– Hogyan alakultak következő évek?

– Az iskolák elvégzése után, szóba sem jöhetett más, csak a történelem szak. Remek tanáraink voltak, történelmi berkekben ismert nevek tanítottak bennünket: Jakó Zsigmond, Imreh István és sokan mások. Tanárainktól nem csak tudást, de emberi tartást is kaptunk. Eszünkbe se jutott volna, mint manapság sok helyen hallani, hogy valamelyiküket megvesztegessük, lefizessük. Az egyetemi évek alatt a tanáraink és a mi közös erényünk is a tudás és a becsületesség volt.

Az egyetem elvégzése után kutatói egyetemi állásra javasoltak, amit több okból sem kaphattam meg. Egyetlen lehetőségként egy állás maradt a Székelyhídi Múzeumban, amit örömmel vállaltam el. Nagy reményekkel érkeztem Székelyhídra, azonban mikor ideértem és láttam, hogy itt nem lesz lehetőség kutatásra, fejlődésre, szinte mellbe vágott a valóság. Tanári állást vállaltam és három év után kinevezett tanári helyet kaptam.

– Székelyhídon nem csak munkára, hanem társra is talált...

– Miután idekerültem, hamarosan megismerkedtem a leendő férjemmel, akivel egy év után össze is házasodtunk és rövid időn belül megszületett a két gyerekünk. Pár nap múlva lesz a negyvenéves házassági évfordulónk, de úgy érzem, hogy végig megmaradt közöttünk az a szeretet, tisztelet, ami elejétől fogva jellemezte a kapcsolatunkat.

Mi a kapcsolatunk kezdetén leültünk és megbeszéltük, hogy ketten nem tudunk kutatói munkát végezni, a tanári szakma és család mellett. A férjemnek több lehetősége adódott a kutatásra, nekem keve-

sebb, hiszen 1989 előtt csak speciális engedélyekkel folyhattak átutazások, így ezt az utat választottuk. A döntésem a mai napig sem bánom. Én tudatosan vállaltam azt, hogy családot akarok, és ezzel felvállaltam a háztartással járó teendőket és a gyerekekre nagy részét is, ezáltal támogatva a férjem munkáját. Ahogy a templomban megfogadtuk, jóban-rosszban kitarítottunk egymás mellett, amire csodálatos visszaigazolást két szép gyerekünk és a három unokánk, akiket nagyon szeretünk, és akik nagyon szeretnek nálunk lenni.

– Hogyan emlékszik vissza a tanári pályájára?

– Nagyon szerettem tanítani és nem csak szerettem, de élveztem is, azt, amit csináltam. Tanárként soha egyetlen gyereket sem sértettem meg önértetében, soha nem tettem különbséget, csak a tudás alapján, soha nem kiabáltam, nem ütöttem meg egyetlen gyereket sem. Sokan azt hiték, hogy majd a férjem gyenge utánpótlása leszek, de erre rácafoztam. Sőt a gyerekek közt elterjedt a rémhír, hogy én milyen gonosz, rossz tanár vagyok, akitől rettegni kell. Nem tudom miért, soha nem voltam ilyen. Szerintem csak néhány kollégám ijesztgette velem a gyerekeket, hogy: „Várjatok csak, majd jön Wilhelm tanárnő!” és így alakult ki ez a mítosz.

Soha senkiből nem akartam történelem csinálni, de azt mindig elmondtam, hogy a történelem és az irodalom az általános műveltséghez tartoznak. Sokmindenre tanít a történelem, de sajnos úgy tűnik, hogy még mindig nem tanulunk eleget a régi korok hibáiból, és újra meg újra elkövetjük őket. Bár, mint említettem, nem voltak ilyen céljaim, de ha szétnézek az Érmelléken, s a távolabbi környéken, szinte mindenütt az én volt tanítványaim tanítják a történelmet, közülük többen is kollégák lettünk az évek során. Mi tagadás, ez bizony büszkeséggel tölt el, s azzal a tudattal, hogy érdemes volt a tanári pályát választani.

– Milyen korosztály állt önhöz a legközelebb?

– Soha nem volt kedvenc korosztályom. Az V–VIII. osztálynak ugyanúgy megvan a

varázsa, mint a líceumnak. Minden gyerek más, más alappal, háttérrel érkezik, minden gyerek megérdemli a tiszteletet és a szeretetet.

– Melyik a tanítással eltelt évek legkedvesebb emléke?

– Nem tudok külön kiemelni egyet, nagyon sok szép élményem van. Volt diákjaimmal számos versenyen, kiránduláson, táborozáson vettem részt. Számos díjjal és emlékekkel lettünk gazdagabbak. Többször vettünk részt különböző versenyeken, itthon és Magyarországon. Mindig igyekeztem olyan gyerekeket is vinni, akiknek nem sok lehetősége volt külföldre járni, lehet, hogy például életükben először utazhattak Budapestre. Minden alkalommal igyekeztem a kis csapatom programjába valamelyik nevezetesség megtekintését is becsémpészni, hogy kicsit többel, gazdagabban térhessünk haza.

Wilhelm Júlia-Mária diákjai társaságában egy történelmi vetélkedőn

– Ön szerint melyek egy jó tanár ismérvei?

– Szerintem az első és legfontosabb tanári alapelve a tudás. Emellett nagyon fontos a következetesség, nem csak a gyerekekkel, hanem az embernek saját magával szemben is következetesnek kell, hogy lennie. Soha nem vártam el olyasmit a gyerekektől, amit saját magamtól nem. Nagyon fontos az is, hogy a gyerekeket is embernek kell tekinteni.

Sokan azt mondják, hogy a mai gyerekek másabbak, rosszabbak. Én egyáltalán nem érzem ezt. Nemrég vissza kellett menjek egy rövid időre tanítani, de ugyanúgy folytattam, ahogy annak idején abbahagytam. A gyerek, akkor is gyerek volt, ma is az: tiszteli a tudást, következetességet, ha emberszámba veszik.

– Milyen fontos tapasztalatot tudna a jelen tanárainak átadni?

– Az elmondottak mellett nagyon fontos az is, hogy a tanár figyelembe vegye a gyerekek életkori sajátosságait. Nem lehet

egy ötödikét ugyanolyan kritériumok alapján tanítani, értékelni, mint egy végzős diákot.

– Milyen tanárként szülőnek, szülőként tanárnak lenni?

– Mi elég szigorúan és következetesen neveltük a gyerekeinket. Tanár szülőként talán egy kicsit még szigorúbban fogtuk őket. Magasak voltak az elvárásaink a gyerekeinkkel szemben, de nem magasabbak, mint amit saját magunktól elvartunk. Szülőként sokszor nehéz volt mindenre időt szakítani, az ember sok apró pillanatot elszalasztott, amit most nagyszülőként bepótolhat az unokákkal. Ahogy a gyerekeimmel, én az unokákkal is szigorú és következetes vagyok, ami nem jelenti azt, hogy ettől kevésbé szeretnek. Amikor nálunk vannak, mindig rengeteg idő jut beszélgetésre, mesélésre, játékra. Kevés dologra mondom nekik azt,

hogy nem, de tudják, hogy amire azt mondtam, az nem marad holnap, holnapután és jövő héten is. Nagobbik fiúunokám nagyon szeret vitatkozni, érvelni. Egyszer az anyja kérdezte is otthon tőle, hogy: „Mondd, mamával miért nem vitatkozol?” Erre ő azt felelte: „Hát mamával nem érdemes!”

– Van-e olyan szó, kifejezés, ami a legjobban jellemzi önt?

– Talán kettő is van: a következetesség és a kitartás, úgy a munkában, mint a magánéletben. A következetességem miatt talán kicsit tartottak tőlem, de a mai napig tisztelnek a diákjaim. Jóleső érzés kilépni az utcára, mert mindenhol a volt tanítványaimba botlok. Az pedig még jobban esik, amikor olyan tanítványommal futok össze, aki annak idején nem nagyon szeretett, de most felnőttként, hogy neki is gyerekei vannak, tisztelettel azt mondja: „Bár csak több olyan tanár lenne most az iskolában, mint Wilhelm tanárnő volt!”

V. B.

